

sin Tid mellem Finansministeriet og Kultusministeriet var truffet en Overenskomst om at reservere et Stykke af den botaniske Have til Brug i et sereget Diemed. Jeg var nemlig overbevist om, at dette Stykke af Haven ikke vilde blive solgt til Private, førend i ethvert Fald Rigsdagen havde haat Anledning til særlig at komme til at betragte denne Sag nærmere. Jeg vil nemlig anfse mig for at være fuldt berettiget til at have Frihed, til ikke at have præjudiceret min Stilling med Hensyn til dette Spørgsmaal, hvis det senere paa nogen Maade skulde komme frem her i Thinget. Men det forekom mig, at det ærede Medlem antog, at naar man havde gjort en saadan Hensikling, skulde man paa en Maade være afskaaren derfra eller derved kunde komme i en Selvomdsfigelse, og derfor tager jeg for mit Vedkommende denne Reservation. Det andet Punkt, jeg vil sige et Par Ord om, er Postgaarden. Nu kan man dog se, at det har været meget nyttigt, at man har gjort Modstand imod den foreslaaede Ombygning af Postgaarden, thi nu have vi en Udtalelse fra den nuværende ærede Indenrigsminister om, at han vil kunne faae en tilfredsstillende Ombygning af Postgaarden bragt i Stand for omtrent Halvdelen af den Sum, der tidligere var forlangt; det er altsaa meget klogt handlet af Folkethinget, at det har holdt igjen. Men for Øvrigt vil jeg bemærke, at efter hvad jeg hender til Postgaarden, benytter man de Lokaler, som findes der, paa en temmelig uhenigtsmæssig Maade. Jeg vil t. Ex. tillade mig at yttre, at det, der i Særdeleshed maa være vigtigt for Publikum, er, at Alt, hvad der er indgaaende Postfager fra Folk her paa Stedet, bliver modtaget i Stueetagen. Dette er nu for Øvrigt ogsaa Tilfældet, men der fremkommer da den af et æret Medlem berørte Mømppe, som der klages saa meget over fra Postembedsmændenes Side, og jeg tror, at de have Ret i deres Klage, thi jeg har selv været Vidne til en saadan Expedition paa det sidste Stadium lige før Postens Afgang. Men jeg vil da spørge, hvorfor man just vil have de Lokaler, hvori ankomne Postfager sorteres, i Stueetagen. Det forekommer mig, at man kunde finde nogle mere fraliggende Lokaler i Postgaarden til at besejge den Del af Expeditionen, som Publikum aldeles Intet har at gjøre med, og kunde man træffe Foranstaltninger i den Henseende, vilde de nuværende Lokaler være meget bekvemmere for afgangende Postexpeditioner, end de for Diebliffet ere. Smidlerid skal jeg naturligvis ikke opholde mig videre ved denne Sag nu, da vi kunne vente til Sdie Behandling at faae et Forslag, som jeg med en vis Interesse imøbeser, fordi jeg tænker, at det er bedst at gjøre Ende paa denne Sag, siden vi have haft flere andre Bygningsfager under andre Ministerier staaende, som vi ogsaa i Mar have søgt at komme til Ende med. Derimod skal jeg omtale en meget stor Mømppe for de Korresponderende, som nu finder Sted, og

som ligger i Indretningen af de Kasser, hvori man nedlægger Breve. Der er noget Forunderligt i, at man har Lov til at affende Breve og Brevpækker af en vis Størrelse, men at overalt, hvor man skal afleverer dem, ere Brevkasserne saaledes indrettede, at man ikke kan komme til at lægge større Breve deri. Naar Posthuset om Aftenen er lukket, er man afskaaren fra at kunne afleverer Breve af den tilladte Størrelse undtagen paa Sernbanen næste Morgen. Dette Tilfælde har jeg hundrede Gange været i, og derfor kan jeg paatale det. Nu kan man sige: Naar du gaar hen paa Postkontoret i den Tid, da det er aabent, kan Du faae Brevet afleveret. Men hvorfor har man saadanne Indretninger, at man skal være nødt til at genere de expedierende Betjente, naar man ligesom i andre Lande kunde indgaa det ved at have saa store Abninger, som ere nødvendige; de kunde jo være anbragte saa høit oppe, at man kunde kaste Breve og Brevpækker derop. I det gamle Posthus i Paris kunde man kaste meget store Ting ind ad Abningen, og hvorfor kan man ikke have noget lignende her? Man kan sætte Sernstanger forneben, saaledes, at Sngen kan gribe ind deri; kort sagt, det er meget let heri at gjøre en Forandring. Man berejder det korresponderende Publikum en meget stor Uleilighed ved den Maade, hvorpaa Forholdet nu er indrettet. At gjøre Abningerne paa de Kasser, der nu haves omkring i Byen, større, kan være vanskeligt, men paa Hovedpostkontoret maatte en saadan dog kunne staffles tilveie. Selv der kan man nemlig nu ikke faae sine Breve nedlagte til enhver Tid. Der er endnu et tredie Punkt, som jeg med et Par Ord vil omtale, nemlig det, der angaar Hensiklingen fra Flertallet med Hensyn til Sernbanebetjentenes Lønning. Den ærede Minister sagde før, at det var en Feiltagelse, naar man mente, at disse Betjente ikke havde faaet deres Lønninger forbedrede i den senere Tid. Nu staa der jo ogsaa et meget forsigtigt Udtryk i Betænkningen, nemlig at det „formenes“; det vil sige, at man veed det ikke. Der er Intet i de officielle Bilag om, at det er slet. Jeg troede rigtignok, at der ifjor var slet en Lønningsforbedring, men var dog ikke saa vis derpaa, at jeg i Udvalget turde paastaa det. Nu hører jeg imidlertid, at de skulle have faaet en Lønningsforbedring; men jeg skal med Hensyn til disse og mange andre udeordnede Betjente gjøre opmærksom paa, at naar man ligefrem paalægger dem, at de skulle afgive 10 pCt. til deres Alderdomsforførgelse, og man erkjender, at deres Gager have været utilstrækkelige til at leve af, saa forekommer det mig, at der er noget Besynderligt i at ville have dem til at oppare Noget til en Alderdom, som de maatte aldrig opleve, fordi de forinden fulde ihjel eller i alt Fald blive meget for medtagne, inden de naae Alderdommen. Jeg er overdydet om, at, naar Menneffer saaledes sættes paa smal Læving